

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 121/11
07.12.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Снежане Андрејевић и Стојана Јокића, чланова већа, са саветником суда Радојком Маринковић, као записничарем, одлучујући о захтеву др Д.М.Б. из Н.Б., који је поднет преко пуномоћника Г.Р., адвоката из Б., за преиспитивање судске одлуке – решења Управног суда З У 29137/10 од 03.02.2011. године, уз учешће противних странака Народне скупштине Републике Србије, проф.др.В.Б., проф.др.С.Д.С., Г.Л. и И.У., у предмету избора чланова Савета Комисије за заштиту конкуренције, у нејавној седници већа одржаној дана 07.12.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се УВАЖАВА, УКИДА СЕ решење Управног суда З У 29137/10 од 03.02.2011. године и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање. О б р а з л о ж е њ е

Побијаним решењем одбачена је тужба тужиље др Д.М.Б. из Н.Б., овде подносиоца захтева, поднета против одлуке Народне скупштине Републике Србије број 30 од 12.10.2010. године, којом се за чланове Савета Комисије за заштиту конкуренције бирају проф.др.В.Б., проф.др.С.Г.С., Г.Л. и И.У., јер оспорена одлука не представља акт који ужива управно-судску заштиту пред Управним судом у смислу одредби члана 3, члана 4. и члана 14. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" 111/09).

Поднетим захтевом и поднеском од 12.01.2012. године предлаже се преиспитивање побијане одлуке Управног суда из разлога прописаних чланом 49. став 2. тачка 3. Закона о управним споровима. Подносилац указује да је Управни суд погрешно побијаним решењем закључио да оспорени акт не ужива управно-судску заштиту у смислу чл. 3, 4. и 14. Закона о управним споровима. Ово из разлога што није предвиђена другачија судска заштита, па је тужба у управном спору једини предвиђен поступак заштите законитости у погледу овог акта. Истиче да се оспореном одлуком Народне скупштине неспорно решава о праву и на закону заснованом интересу тужиље, као кандидата који се пријавио на конкурс како би се о њеној пријави донела одлука у законом предвиђеном поступку и на закону заснованим условима. Сматра да је основ за преиспитивање оспорене одлуке у управном спору предвиђен и самим Уставом Републике Србије, у члану 198. ст. 1. и 2., којим је прописано да појединачни акти и радње државних органа морају бити засновани на закону и да законитост коначних појединачних аката којима се одлучује о праву, обавези или на закону заснованом интересу подлеже преиспитивању пред судом у управном спору ако није предвиђена другачија судска заштита. У том смислу наводи и ранију праксу Савезног суда, са истим правним схватањем, те да је ова пракса објављена у више стручних билтена и часописа. Предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев и укине побијану судску одлуку, а предмет врати на поновно одлучивање. Противна странка, Народна скупштина Републике Србије је по налогу Врховног касационог суда доставила списе који се односе на предмет управног спора, али у остављеном року није дала одговор на захтев.

Противна странка, проф.др. В.Б., у одговору на захтев наводи да је поступак избора чланова Савета спроведен на законом прописан начин и да је у потпуности одговорила условима из конкурса за функцију члана Савета Комисије за заштиту конкуренције. Наводећи да је побијана одлука Управног суда у свему правилна и на закону заснована, предлаже да овај суд одбије захтев.

Противна странка, проф.др.С.Д.С., у одговору на захтев истиче да није наведена као заинтересовано лице, већ да је као такав именован само члан Савета Комисије, И.У. Стога налази да је нејасно да ли има то својство, због чега са резервом и опреза ради оспорава наводе тужбе. Ово и са разлога што је сазнање о наводима тужбе стекла посредно, из навода овде поднетог захтева, а тужба у управном спору није јој ни достављена на одговор. У погледу побијане одлуке, сматра да је Управни суд правилно поступио доношењем решења којим се тужба одбацује, јер оцену акта Народне скупштине, сходно члану 57. став 1. Закона о Народној скупштини даје Уставни суд. Стога сматра да је побијана одлука правилна и на закону заснована и предлаже да Врховни касациони суд захтев одбије.

Противна странка, Г.Л., у одговору на захтев наводи да је исти неоснован, да је Управни суд правилно поступио када је побијаним решењем одбацио тужбу, па и без обзира на разлоге које је навео у образложењу те одлуке. Ово из разлога што нису испуњене ни друге процесне претпоставке за одлучивање по тужби у управном спору, а односе се на уредност тужбе и питање њене благовремености, као и на питање постојања на закону заснованог интереса тужиље. Предлаже да Врховни касациони суд

одоије захтев и потврди побијано решење, а ако нађе да не стоје разлози за одоачај садржани у образложењу побијаног решења, да захтев одбије и потврди решење Управног суда али из других законских разлога садржаних у одговору.

Противна странка, И.У., у одговору на захтев сматра да је побијана одлука правилна и законита као и да је Управни суд за исту дао јасне, потпуне и на закону засноване разлоге када је одбацио тужбу у управном спору. У одговору наводи и одлуку Уставног суда број Уж 4772/2010 од 10.01.2012. године, којом тај суд опредељује да се ради о појединачном акту који ужива судску заштиту у управном спору и сматра да је таква одлука збуњујућа, јер се њоме отвара питање да ли ће убудуће одлуке Народне скупштине о избору других изабраних лица по евентуално изјављеној појединачној тужби Управном суду такође представљати појединачне управне акте који ће такође подлегати преиспитивање пред судом у управном спору. Предлаже да Врховни касациони суд одбије захтев.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Основано се наводима захтева за преиспитивање судске одлуке указује да је побијано решење донето уз повреду чл. 3, 4. и 14. Закона о управним споровима, на основу којих одредаба је Управни суд одбацио тужбу у управном спору. Наиме, према образложењу побијаног решења Управни суд је тужбу тужиље др Д.М.Б. из Н.Б., поднету против одлуке Народне скупштине Републике Србије број 30 од 12.10.2010. године, одбацио на основу члана 26. став 1. тачка 2. у вези става 2. Закона о управним споровима, оцењујући да оспорена одлука не представља акт који ужива управно-судску заштиту пред Управним судом у смислу члана 3, члана 4. и члана 14. Закона о управним споровима. Ово из разлога што се не ради о појединачном правном акту којим је тужени орган непосредном применом прописа решавао о одређеном праву или обавези тужиље, већ о одлуци коју је Народна скупштина Републике Србије донела у оквиру својих изборних права из члана 99. став 2. тачка 6. и члана 105. став 2. тачка 15. Устава Републике Србије а у вези члана 8. став 1. Закона о Народној скупштини и члана 23. став 2. Закона о заштити конкуренције.

Из достављених списа предмета Управног суда З У 29137/10, списа предмета Народне скупштине и доказа приложених уз тужбу види се да је тужила тужбу у управном спору поднела против одлуке Народне скупштине Републике Србије број 30 од 12.10.2010. године, о избору чланова Савета Комисије за заштиту конкуренције, којом се за чланове наведеног Савета, бирају проф.др.В.Б., проф. др.С.Г.С., Г.Л. и И.У. Надаље, из достављених списа се види да је оспорена одлука донета након претходно спроведеног поступка по објављеном конкурс за избор председника и чланова Савета Комисије за заштиту конкуренције, који је Народна скупштина Републике Србије, на основу члана 23. став 6. Закона о заштити конкуренције, огласила у "Службеном гласнику Републике Србије" број 97 дана 27.11.2009. године, и на који конкурс је пријаву поднело двадесет кандидата, међу којима је и тужила Д.М.Б. Одредбом члана 198. став 1. Устава Републике Србије, је прописано да појединачни акти и радње државних органа, организација којима су поверена јавна овлашћења, органа аутономних покрајина и јединице локалне самоуправе морају бити заснована на закону. Ставом 2. истог члана Устава Републике Србије, је прописано да законитост коначних појединачних аката којима се одлучује о праву, обавези или на закону заснованом интересу подлеже преиспитивању пред судом у управном спору, ако у одређеном случају није предвиђена другачија судска заштита. Одредбом члана 3. став 2. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" 111/09), је прописано да у управном спору суд одлучује и о законитости коначних појединачних аката којима се решава о праву, обавези или на закону заснованом интересу у погледу којих у одређеном случају законом није предвиђена другачија судска заштита.

Полазећи од изнетог, Врховни касациони суд налази да одлука Народне скупштине Републике Србије 30 од 12.10.2010. године о избору чланова Савета Комисије за заштиту конкуренције, која је донета по оглашеном јавном конкурс за избор председника и чланова Савета Комисије за заштиту конкуренције, на основу члана 23. Закона о заштити конкуренције, представља коначан појединачни акт чија законитост, у смислу наведених одредаба члана 198. Устава и члана 3. став 2. Закона о управним споровима, подлеже преиспитивању пред судом у управном спору, јер у овом случају законом није предвиђена другачија судска заштита. Стога се основано наводима захтева указује да је побијаним решењем, којим је тужба тужиље у управном спору одбачена са разлога наведених у образложењу тог решења, повређен закон на њену штету, јер је, и по оцени овога суда, Управни суд погрешно закључио да оспорена одлука Народне скупштине не представља акт који ужива управно-судску заштиту пред Управним судом у смислу члана 3. члана 4. и члана 14. Закона о управним споровима.

Врховни касациони суд је ценио наводе противних странака изнете у одговорима на захтев, али их није посебно образлагао, јер налази да исти, код разлога датих за одлуку у диспозитиву ове пресуде, нису од утицаја на другачију оцену законитости побијаног решења. При томе је суд имао у виду да противне странке имају право и могућност да у управном спору учествују у својству заинтересованих лица, и да у том својству ради заштите својих права и правних интереса истичу наводе које ће Управни суд ценити у поступку по тужби којом је спор покренут.

Са изнетих разлога. Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 3. Закона о управним споровима

Са почетка расправа, Врховни касациони суд је на основу члана 88. став 3. Закона о управним споревима одлучио као у диспозитиву и предмет вратио Управном суду који је дужан да у поновном поступку расправи сва питања на која му је указано овом пресудом.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 07.12.2012. године, Узп 121/11

Записничар,

Радојка Маринковић, с.р.

Председник већа - судија

Снежана Живковић, с.р.